

nitiois, & non intellectus, propriam formam animalis, & sic de aliis.

Sic igitur patet quod essentia divina, in quantum est absolute perfecta, potest accipi ut propria ratio singulorum: unde per eam Deus propriam cognitionem de omnibus habere potest. Quia vero propria ratio unius distinguitur à propria ratione alterius, distinctio autem est pluralitatis principium; oportet in intellectu divino distinctionem quamdam, & pluralitatem rationum intellectarum, considerare, secundum quod id quod est in intellectu divino, est propria ratio diversorum. Unde cum hoc sit, secundum quod Deus intelligit proprium respectum assimilationis, quam habet unaquæque creatura ad ipsum, relinquitur quod rationes rerum, in intellectu divino non sunt plures, vel distinctæ, nisi secundum quod Deus cognoscit res pluribus, & diversis modis esse similes sibi. Et secundum hoc Augustinus dicit (Lib. LXXXIII. Q. quæst. XLVI.) quod Deus alia ratione fecit hominem, & alia equum; & rationes rerum pluraliter in mente divina esse dicit. In quo etiam salvatur aequaliter Platonis opinio ponentis ideas secundum quas formantur omnia quæ in rebus materialibus existunt.

CAPUT LV.

Quod Deus omnia simul intelligit.

EX his autem ulterius apparet quod Deus omnia simul intelligit.

1. Intellectus enim noster simul actu multa intelligere non potest: quia cum intellectus in actu, sit intellectum actu; si plura simul actu intelligeret, sequeretur quod intellectus simul esset plura secundum genus unum; quod est impossibile. Dico autem secundum unum genus: quia nihil prohibet idem subjectum informari diversis formis diversorum generum; sicut idem corpus est figuratum, & coloratum. Species autem intelligibiles, quibus intellectus formatur ad hoc quod ipsa sint intellecta in actu, omnes sunt unius generis, habent enim unam rationem essendi secundum esse intelligibile, licet res quarum sunt species, in unam essendi non conveniant rationem: unde nec contrariæ sunt per contrarietatem rerum quæ sunt extra animam. Et inde est quod quando aliqua multa accipiuntur quocumque modo unita, simul intelliguntur; simul enim intelligitur totum continuum, non partem post partem; & similiter simul intelligitur propositio, non prius subjectum, & postea prædicatum: quia secundum unam totius speciem omnes partes comprehendit. Ex his igitur accipere possumus, quod quæcumque plura una specie cognoscuntur, simul possunt intelligi. Omnia autem quæ Deus cognoscit, una specie cognoscit, quæ est sua essentia, ut ex dictis patet. Omnia igitur simul intelligere potest.

2. Item. Vis cognoscitiva non cognoscit aliquid actu, nisi adsit intentio; unde & phantasmata in organo conservata, interdum non actu imaginamur, quia intentio non refertur ad ea: appetitus enim alias potentias in actum movet in agentibus per voluntatem. Multa igitur ad quæ simul intentio non fertur, non simul intuemur; quæ autem oportet sub una & eadem intentione cadere, oportet simul esse intellecta: qui enim comparisonem duorum considerat, intentionem ad utrumque dirigit, & simul intuetur utrumque. Omnia autem quæ sunt in divina scientia, sub una intentione necesse est cadere: intendit enim

Deus suam essentiam perfecte videre, quod est videre ipsam secundum totam virtutem suam, sub qua omnia concluduntur. Deus igitur videndo essentiam suam, simul omnia intuetur.

3. Amplius. Intellectus successive multa considerantis impossibile est esse unam tantum operationem: cum enim operationes secundum objecta differant, oportebit diversam esse operationem intellectus, qua considerabatur primum, & qua considerabatur secundum. Intellectus autem divini est una operatio, quæ est sua essentia, ut supra (cap. XLV.) probatum est. Non igitur successive, sed simul omnia sua cognita considerat.

4. Adhuc. Successio sine tempore intelligi non potest, nec tempus sine motu; cum tempus sit numerus motus secundum prius & posterius. In Deo autem impossibile est esse motum aliquem, ut ex supradictis (cap. XVII) haberi potest. Nulla igitur in consideratione divina successio cadit; & sic omnia quæ cognoscit, simul considerat.

5. Item. Intelligere Dei est ipsum suum esse, ut ex supradictis (cap. XV.) patet. In esse autem divino non est prius & posterius, sed est totum simul. ut supra (cap. XLV.) ostensum est. Igitur nec consideratio Dei habet prius & posterius, sed omnia simul intelligit.

6. Præterea. Omnis intellectus intelligens unum post aliud, quandoque est intelligens in potentia, & quandoque in actu: dum enim intelligit primam in actu, intelligit secundum in potentia. Intellectus autem divinus nunquam est in potentia, sed est semper in actu intelligens. Non igitur intelligit res successive, sed omnia simul intelligit.

Huic autem veritati testimonium Sacra Scriptura affert: dicitur enim Jacobi I. 17. *Apud Deum non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio.*

CAPUT LVI.

Quod in Deo non est habitualis cognitio.

I. Part. quæst. XIV. art. 1. ad 1.

EX hoc autem apparet quod in Deo non est habitualis cognitio.

1. In quibuscumque enim est habitualis cognitio, non simul omnia cognoscuntur; sed quedam cognoscuntur actu, & alia cognoscuntur habitu. Deus autem simul actu omnia intelligit: ut probatum est. Non est igitur in eo habitualis cognitio.

2. Præterea. Habens habitum, & non considerans, est quodammodo in potentia, aliter ramen quam ante intelligeret. Ostensum est autem (cap. præc.) quod intellectus divinus nullo modo est in potentia. Nullo igitur modo est in se ipso habitualis cognitio.

3. Amplius. Omnis intellectus habitualiter cognoscens aliquid, est aliud ejus essentia quam sua operatio intellectualis, quæ est ipsa consideratio: intellectui enim habitualiter cognoscenti deest sua operatio; non autem ejus essentia deesse ei potest. In Deo autem sua essentia est sua operatio, ut supra cap. XLV. ostensum est. Non est igitur in ejus intellectu habitualis cognitio.

4. Item Intellectus habitualiter tantum cognoscens, non est in sua ultima perfectione: unde nec felicitas, quæ est optimum, ponitur secundum habitum, sed secundum actum. Si igitur Deus est habitualiter cognoscens per suam substantiam, secundum

dum suam substantiam consideratus, non erit universaliter perfectus: cuius contrarium ostensum est supra (cap. XXVIII.)

5. Amplius. Ostensum est cap. XLVI. quod ipse Deus est intelligens per essentiam suam, non autem per aliquas species intelligibiles essentialiter superadditas. Omnis autem intellectus in habitu per aliquas species intelligit: nam habitus vel est habitatio quædam ad recipiendum species intelligibiles, quibus actu fiat intelligens, vel est ordinata aggregatio ipsarum specierum existentium in intellectu, non secundum completum actum, sed medio modo inter potentiam & actum. Non est igitur in Deo habitualis scientia.

6. Præterea. Habitus quædam qualitas est. Deo autem non potest nec qualitas, nec aliquid accidens accidere, ut supra cap. XXI. probatum est. Non igitur Deo competit habitualis cognitio.

Quia vero dispositio qua quis est habitu tantum considerans, aut volens, aut agens, assimilatur dispositioni dormientis, hinc est quod David, ut habituales dispositionem à Deo removeret, dicit (Psal. cxx. 4.) *Ecce non dormitabit, neque dormiet qui custodit Israel.* Hinc etiam est quod Eccli. XXI. 28. dicitur: *Oculi Domini multo plus sunt lucidiores super Solem: nam Sol semper est in actu lucendi.*

CAPUT LVII.

Quod cognitio Dei non est discursiva.

I. Part. quæst. XIV. art. 7.

EX hoc autem ulterius habetur quod divina consideratio non est ratiocinativa, vel discursiva.

1. Tunc enim ratiocinativa est nostra consideratio, quando ab uno considerato in aliud transitus sicut syllogizando à principiis in conclusiones: non enim ex hoc aliquis ratiocinatur, vel discurret, quod inspicit qualiter conclusio ex præmissis sequatur, simul utrumque considerans: hoc enim contingit non argumentando, sed argumenta judicando; sicut nec cognitio materialis est ex hoc quod materialia dijudicat. Ostensum est autem (cap. LV.) quod Deus non considerat unum post aliud quasi successive, sed simul omnia. Non ergo cognitio ejus est ratiocinativa, vel discursiva, quamvis omnium discursum, & ratiocinationem cognoscat.

2. Item. Omnis ratiocinans alia consideratione intuetur principia, & alia conclusionem: non enim oporteret consideratis principiis ad conclusionem procedere, si ex hoc ipso quod principia considerantur, conclusiones etiam considerarentur. Deus autem cognoscit omnia operatione una, quæ est sua essentia, ut supra cap. LV. probatum est. Non est igitur sua cognitio ratiocinativa.

3. Præterea. Omnis ratiocinativa cognitio habet aliquid de potentia, & aliquid de actu, nam conclusiones in principiis sunt in potentia. In divino autem intellectu potentia non habet locum, ut supra (cap. XVI.) ostensum est. Non est igitur ejus intellectus discursivus.

4. Amplius. In omni scientia discursiva oportet aliquid esse causatum, nam principia sunt quodammodo causa efficiens conclusionis: unde & demonstratio dicitur syllogismus faciens scire. In divina autem scientia nihil causatum potest esse, cum ipsa Dei scientia sit ipse Deus ut ex superioribus cap. XLV. patet. Dei igitur scientia non potest esse discursiva.

5. Adhuc. Ea quæ naturaliter cognoscuntur, absque ratiocinatione nobis sunt nota, sicut de primis principiis patet. Sed in Deo non potest esse cognitio nisi naturalis, immo nisi essentialis: sua enim scientia est sua essentia, ut supra (cap. XLV.) ostensum est. Dei igitur cognitio non est ratiocinativa.

6. Præterea. Omnem motum necesse est reduci in primum movens, quod est movens tantum, & non motum. Illud igitur à quo est prima origo motus, oportet omnino esse movens, & non motum. Hoc autem est intellectus divinus: ut supra cap. XXXI. ostensum est. Oportet igitur intellectum divinum omnino esse moventem, non motum. Ratiocinatio autem est quidam motus intellectus transeuntis ab uno in aliud. Non est igitur divinus intellectus ratiocinativus.

7. Item. Quod est supremum in nobis, est inferius eo quod est in Deo: nam inferius non attingit superius nisi in suo summo. Supremum autem in nostra cognitione non est ratio, sed intellectus, qui est rationis origo. Dei igitur cognitio non est ratiocinativa, sed intellectualis tantum.

8. Amplius. A Deo omnis defectus removendus est, eo quod ipse est simpliciter perfectus, ut supra cap. XXVIII. ostensum est. Sed ex imperfectione in intellectualis naturæ provenit ratiocinativa cognitio: nam quod per aliud cognoscitur, minus est notum eo quod per se cognoscitur: nec ad id quod per aliud esset notum, natura cognoscentis sufficit sine eo per quod fit notum: in cognitione autem ratiocinativa fit aliquid notum per aliud; quod autem intellectualiter cognoscitur, per se est notum, & ad ipsum cognoscendum natura cognoscentis sufficit absque exteriori medio: unde manifestum est quod defectus quidam intellectus est ratiocinatio. Divina igitur scientia non est ratiocinativa.

9. Adhuc. Absque rationis discursu comprehenduntur ea quorum species sunt in cognoscente: non enim visus discurret ad lapidem cognoscendum, cuius similitudo in visu est. Divina autem essentia est omnium similitudo, ut supra (cap. LIV.) probatum est. Non igitur procedit ad aliquid cognoscendum per rationis discursum.

Patet etiam solutio eorum qui discursum in divinam scientiam inducere videntur: tum ex hoc quod per essentiam suam alia novit, quod quidem ostensum est non fieri discursive, cum ejus essentia se habeat ad alia non sicut principium ad conclusiones, sed sicut species ad res cognitatas: tum ex hoc quod inconveniens forte aliquibus videretur, si Deus syllogizare non posset: habet enim syllogizandi scientiam tamquam judicans, & non syllogizando discurrens.

Huic autem veritati rationibus probatæ etiam Sacra Scriptura testimonium perhibet: dicitur enim Hebr. IV. 13. *Omnia nuda & aperta sunt oculis ejus.* Quæ enim ratiocinando scimus, non sunt secundum se nobis nuda & aperta; sed ratione aperiuntur, & nudantur.

CAPUT LVIII.

Quod Deus non intelligit componendo, & dividendo.

I. Part. quæst. XIV. art. 14.

PER eadem etiam ostendi potest quod intellectus divinus non intelligit per modum intellectus componentis, & dividens.

1. Cognoscit enim omnia cognoscendo essentiam suam.

suam. Essentiam autem suam non cognoscit componendo, & dividendo: cognoscit enim se ipsum sicut est; in ipso autem nulla est compositio. Non igitur intelligit per modum intellectus componentis, & dividens.

2. Adhuc. Ea quæ intellectu dividuntur, & componuntur, nata sunt seorsum ab eo considerari: compositio enim, & divisione opus non esset, si in hoc ipso quod de aliqua re apprehenditur quid est, haberetur quid ei inesset, vel non inesset. Si igitur Deus intelligeret per modum intellectus componentis, & dividens, sequeretur quod non uno intuitu omnia consideraret; sed seorsum unumquodque: cujus contrarium supra, cap. LVIII. ostensum est.

3. Amplius. In Deo non potest esse prius & posterius. Compositio autem, & divisio posterior est consideratione ejus quod quid est, quæ est ejus principium. In operatione igitur divini intellectus, compositio, & divisio esse non potest.

4. Item. Proprium objectum intellectus est quod quid est: unde circa hoc non decipitur intellectus, nisi per accidens. Circa compositionem autem, & divisionem decipitur, sicut & sensus, qui est proprium, est semper verus; in aliis autem fallitur: in intellectu autem divino non est aliquid per accidens, sed solum quod per se est. In divino igitur intellectu non est compositio, & divisio, sed solum simplex rei acceptio.

5. Amplius. Propositionis per intellectum componentem & dividens formata compositio in ipso intellectu existit, non in re quæ extra animam est. Si igitur intellectus divinus de rebus judicat per modum intellectus, ipse est compositus; quod est impossibile, ut ex supradictis, cap. XVIII. patet.

6. Item. Intellectus componens, & dividens diversis compositionibus diversa dijudicat: compositio enim intellectus compositionis terminos non excedit: unde compositione qua intellectus dijudicat hominem esse animal, non dijudicat triangulum esse figuram. Compositio autem, vel divisio, operatio quædam est intellectus. Si igitur Deus considerat res componendo, & dividendo, sequetur quod suum intelligere non sit unum tantum, sed multiplex; & sic etiam sua essentia non erit una tantum, cum sua operatio intellectualis sit sua essentia, ut supra cap. XLV. ostensum est.

Non autem propter hoc oportet nos dicere, quod enuntiabilia ignorat: nam essentia sua, cum sit una & simplex, exemplar est omnium multiplicium, & compositorum; & sic per ipsam Deus omnium multitudinem, & compositionem tam naturæ quam rationis cognoscit.

His autem sacre Scripturæ auctoritas consonat: dicitur enim Isaia LV. 8. *Non enim cogitationes meæ cogitationes vestrae*: & tamen in Psal. XCIII. 11. dicitur, *Domini scit cogitationes hominum*: quas constat per compositionem, & divisionem intellectus procedere. Dionysius etiam dicit VII. cap. de div. Nomin. *Igitur divina sapientia se ipsam cognoscens, cognoscit omnia, & materialia immaterialiter, & indivisibiliter divisibilia, & multa unitivo.*

(1) Al. incompleta.

CAPUT LIX.

Quod à Deo non excluditur veritas enuntiabilium.

I. Part. quæst. XXXVI. art. 5. ad 1.

EX hoc autem apparet quod licet divini intellectus cognitio non se habeat ad modum intellectus componentis, & dividens, non tamen excluditur ab eo veritas, quæ secundum Philosophum VI. Metaph. text. comm. VIII. solum circa compositionem, & divisionem intellectus est.

1. Cum enim veritas intellectus sit adæquatio intellectus & rei, secundum quod intellectus dicit esse quod est, vel non esse quod non est; ad id in intellectu veritas pertinet quod intellectus dicit, non ad operationem qua id dicit: non enim ad veritatem intellectus exigitur ut ipsum intelligere rei adæquetur: cum res interdum sit materialis, intelligere vero immaterialis; sed illud quod intellectus intelligendo dicit, & cognoscit, oportet esse rei æquatum, scilicet ut ita in re sit sicut intellectus dicit. Deus autem sua simplici intelligentia, in qua non est compositio, & divisio, cognoscit non solum rerum quidditates, sed etiam enuntiationes, ut ostensum est, cap. LV. & præc. & sic illud quod intellectus divinus intelligendo dicit, est compositio, & divisio. Non ergo excluditur veritas ab intellectu divino ratione suæ simplicitatis.

2. Amplius. Cum aliquod incomplexum vel dicitur, vel intelligitur; ipsum quidem incomplexum, quantum est de se, non est rei æquatum, nec rei inæquale; cum æqualitas, & inæqualitas secundum comparationem dicantur; incomplexum autem, quantum est de se, non continet aliquam comparationem, vel applicationem ad rem: unde de se nec verum, nec falsum dici potest, sed tantum complexum: in quo designatur comparatio incomplexi ad rem per nomina compositionis, aut divisionis. Intellectus tamen incomplexus intelligendo quod quid est, apprehendit quidditatem rei in quadam comparatione ad rem: quia apprehendit eam ut hujus rei quidditatem: unde licet ipsum incomplexum, & etiam definitio non sit secundum se verum, vel falsum, tamen intellectus apprehendens quod quid est, dicitur quidem per se semper esse verus, ut patet in III. de Anima, text. comm. XXVI. etsi per accidens possit esse falsus, in quantum vel definitio includit aliquam complexionem, vel partium definitionis ad invicem, vel totius definitionis ad diffinitum: unde definitio dicitur, secundum quod intelligitur ut hujus, vel illius rei definitio secundum quod ab intellectu accipitur, vel simpliciter falsa, si partes definitionis non cohereant in invicem, ut si dicatur animal insensibile; vel falsa secundum hanc rem, prout definitio circuli accipitur ut trianguli. Dato igitur per impossibile quod sic intellectus divinus solum incomplexa cognosceret, adhuc esset verus cognoscendo suam quidditatem ut suam.

3. Adhuc. Divina simplicitas perfectionem non excludit, quia in suo esse simplici habet quicquid perfectionis in aliis rebus per quamdam aggregationem perfectionum, seu formarum invenitur, ut supra ostensum est, cap. XXVIII. Intellectus autem noster apprehendendo (1) incomplexa, nondum pertingit ad ultimam sui perfectionem, quia adhuc est in

in potentia respectu compositionis, vel divisionis; sicut in naturalibus simplicia sunt in potentia respectu mixtorum, & partes respectu totius. Deus igitur secundum suam simplicem intelligentiam illam perfectionem cognitionis habet quam intellectus noster habet per utramque cognitionem & complexorum, & incomplexorum. Sed veritas consequitur intellectum nostrum in sui perfecta cognitione, quando jam usque ad compositionem pervenit. Ergo & in ipsa Dei simplici intelligentia est veritas.

4. Item. Cum Deus omni boni bonum sit, ut pote omnes bonitates in se habens, ut supra, cap. XL. ostensum est; bonitas intellectus ei deesse non potest. Sed verum est bonum intellectus, ut patet per Philosophum VI. Ethic. cap. III. Ergo veritas in Deo est. Et hoc est quod dicitur Rom. III. 4. *Est autem Deus verax.*

CAPUT LX.

Quod Deus est veritas.

I. Part. quæst. XVI. art. 1.

EX præmissis autem apparet quod ipse Deus est veritas.

1. Veritas enim quædam perfectio intelligentiæ est, sive intellectualis operationis, ut dictum est cap. præc. Intelligere autem Dei est sua substantia: ipsum etiam intelligere, cum sit divinum esse, ut ostensum est, cap. XLV. non superveniente aliqua perfectione perfectum est, sed est per se ipsum perfectum, sicut & de divino esse supra, cap. XXVIII. ostensum est. Relinquitur igitur quod divina substantia sit ipsa veritas.

2. Item. Veritas est quædam bonitas intellectus secundum Philosophum, VI. Ethic. cap. III. Deus autem est sua bonitas, ut supra, cap. XXXVIII. ostensum est. Ergo est etiam sua veritas.

3. Præterea. De Deo nihil participative dici potest, cum sit suum esse, quod nihil participat. Sed veritas est in Deo, ut supra, cap. præc. ostensum est. Si igitur non dicatur participative, oportet quod dicatur essentialiter, ut supra, cap. XXXVIII. ostensum est. Deus ergo est sua veritas.

4. Amplius. Licet verum proprie non sit in rebus, sed in mente, secundum Philosophum in VI. Metaph. text. comm. VIII. res tamen interdum vera dicitur, secundum quod actum propriæ naturæ consequitur, ut Avicenna dicit in sua Metaphysica tract. VIII. cap. VI. & I. tract. cap. VI. quod *veritas rei est proprietas esse uniuscujusque rei, quod stabilitum est ei*, in quantum talis res nata est de se facere veram estimationem, & in quantum propriam suam rationem, quæ est in mente divina, imitatur. Sed Deus est sua essentia. Ergo sive de veritate intellectus loquamur, sive de veritate rei, Deus est sua veritas.

Hoc autem confirmatur auctoritate Domini, de se dicentis, Joan. XIV. 6. *Ego sum via, veritas, & vita.*

CAPUT LXI.

Quod Deus est purissima veritas.

HOC autem ostenso, manifestum est quod in Deo est pura veritas, cui nulla falsitas, & deceptio admisceri potest.

1. Veritas enim falsitatem non compatitur, sicut nec albedo nigredinem. Deus autem non solum est

verus, sed est ipsa veritas. Ergo in eo falsitas esse non potest.

2. Amplius. Intellectus non decipitur in cognoscendo quod quid est, sicut nec sensus in proprio sensibili. Omnis autem cognitio divini intellectus se habet ad modum intellectus cognoscentis quod quid est, ut ostensum est (cap. LVIII.) Impossibile est igitur in divina cognitione errorem, sive deceptioem, aut falsitatem esse.

3. Præterea. Intellectus in primis principiis non errat, sed in conclusionibus interdum, ad quas ex primis principiis ratiocinando procedit. Intellectus autem divinus non est ratiocinativus, aut discursivus, ut supra (cap. LVII.) ostensum est. Non igitur potest esse in ipso falsitas, nec deceptio.

4. Item. Quanto aliqua vis cognoscitiva est altior, tanto ejus proprium objectum est universalius, plura sub se continens: unde id quod visus cognoscit per accidens: hoc sensus communis, aut imaginatio apprehendit sub proprio objecto contentum. Sed vis divini intellectus est in fine sublimitatis in cognoscendo. Ergo omnia cognoscibilia comparantur ad ipsum sicut cognoscibilia proprie & per se, & non secundum accidens. In talibus autem virtus cognoscitiva non errat. In nullo igitur cognoscibili possibile est divinum intellectum errare.

5. Amplius. Virtus intellectualis est quædam perfectio intellectus in cognoscendo. Secundum autem virtutem intellectualem non contingit intellectum falsum dicere, sed semper verum: verum enim dicere est bonus actus intellectus; virtus autem est actum bonum reddere. Sed divinus intellectus perfectior est per suam naturam quam intellectus in manus per habitum virtutis, est enim in fine perfectionis. Relinquitur igitur quod in intellectu divino non potest esse falsitas.

6. Adhuc. Scientia intellectus humani à rebus quodammodo causatur: unde provenit quod scibilia sunt mensura scientiæ humanæ: ex hoc enim verum est quod intellectu dijudicatur, quia res ita se habet, & non è converso. Intellectus autem divinus per suam scientiam est causa rerum: unde oportet quod scientia ejus sit mensura rerum, sicut ars est mensura artificiariorum, quorum unumquodque in tantum perfectum est, in quantum arti concordat. Talis igitur est comparatio intellectus divini ad res, qualis est rerum ad intellectum humanum. Falsitas autem causata ex inæqualitate intellectus humani & rei, non est in rebus, sed in intellectu. Si igitur non esset omnimoda adæquatio intellectus divini ad res, falsitas esset in rebus, non in intellectu divino. Nec tamen in rebus est falsitas: quia quantum unumquodque habet de esse, tantum habet de veritate. Nulla igitur inæqualitas est inter intellectum divinum & res, nec aliqua falsitas in intellectu divino esse potest.

7. Item. Sicut verum est bonum intellectus, ita falsum est malum ipsius: naturaliter enim appetimus verum cognoscere, & refutamus falso decipi. Malum autem in Deo esse non potest, ut probatum est (cap. XXXIX.) Non potest igitur in eo esse falsitas. Hinc est quod dicitur Rom. III. 4. *Est autem Deus verax.* Numeri XXIII. 19. *Non est Deus quasi homo, ut mentiatur.* I. Joan. I. 5. *Deus lux est, & tenebræ in eo non sunt ullæ.*